

In tisoč snov so pokopali pod zemljó,
 ko z gor zavela je jesen
 in v trudno žalost potopljen
 ostal je stari park s pobeljeno glavó.

Le jaz sem tu ostal in večni moj smehljaj
 in moja bronasta piščal
 in le tihotni, čisti val
 in zvezd srebro in noč in šumni stari gaj.

O noč, o blesk razpalih, zrušenih palač —
 Ne, čuj, tam v gradu kdo igra
 in vriska lok in trepeta.
 O, kaj si spev, opojni spev? — Ah, smeh in plač...

Večerna harmonija.

Spi morje. V parku sanjajo ciprese,
 Kupido marmorni se v bregu smeje,
 posute s srebrom lune spe aleje,
 šepet fontan drhti skoz tihe veje;
 nad nama stare sanjajo ciprese.

En sam spomin zagrnil je vso dušo:
 ko so nad morjem dalje zagorele
 in so nad mestom line ave pele,
 objele so me tvoje roke bele.
 Ta sam spomin zagrnil je vso dušo.

In zdaj si morju duše morska zvezda.
 O čuj moj spev! Šumijo ga ciprese,
 šumijo ga polnočnih dalj zavese,
 ki v žametu nad zvezdami blesté se:
 O zdrava, moje ladje morska zvezda!

In moja jadra so sneženobela,
 čez noč preplovejo morjá tišine,

pred zoro sidro zarožlja v globine,
tam v rožah moja zadnja žalost mine,
ko jadra te uzro sneženobela.

Spi noč. Kot trte splele so se roke,
v globokem molku usta ti drhtijo;
tak sveže rože vse drhteč molčijo,
ko jim metuljev sni na grudih spijo.
Kot trte splele so se naju roke.

Spi morje, diha v sanjah, v noč kipečih.
O čuj, to morje je kot naju duša:
do zlatih zvezd se v sanjah vzpeti skuša
in samo svoje vzdihе sluša, sluša
in mre v brezbrežnih sanjah, v noč kipečih . . .

Vojeslav Molè.

Jesenska žalost.

Jesen je . . . Pod kostanjem sedim in se spominjam odbeglih dni.
Z vej kostanja za listom list na vlažno zemljo sušti;
otresa jih s trdo roko mogočna zmagovalka smrt,
ves kras, ves ponos kostanja uničen je, strt.

A jaz sanjam zamaknjen v prelestne nekdanje dni:
v snu strmim ves blažen v čudežne njene oči,
sladkih ustec poslušam mehki, opojni šepet,
v svoji čutim nje roke tajni, tajni trepet.

Ob naju diha topla, cvetoča pomlad,
in duši nemirni drhtita od stotisočerih nad,
oko se pogreza v ljubeče, plamteče oko
in srce k srcu drhti gorko, gorko . . .

Kaj sanjaš, o srce? — Glej, saj je jesen, jesen!
Vse cvetje pomoril vihar je zimskoleden.
In tebi, o srce, zaprt je zasanjani raj,
minilo, umrlo vse je za vekomaj . . .

Ksaver Meško.